

3. októbra 1951

Príspevok k objasneniu smrti Jána Masaryka.

Niže uvedená zpráva, ktorá jasne dokazuje, že minister MASARYK bol zavraždený a že nespáchal sebevraždu, je podľa nášho názoru autentická a doveryhodná. Pochádza z domáceho prameňa.

Tento záznam vyhotovila osoba, ktorej sa sveril policajný lekár Dr. TEPLÝ, ktorý bol privolaný do Černínského paláca ihneď po nájdení mrtvoly Jána MASARYKA.

Dr. Teplý zahynul nedlho po Masarykovej smrti. Úradné vysvetlenie smrti Dr. Teplého znelo tak, že sa vraj "omylom otrávil injekciou" aku si zvykol dávať keď bol vyčerpaný prácou. Dr. Teplý bol všeobecne považovaný za jedného z najlepších čs. lekárov-kriminalistov a za človeka vysoko mravného, ktorý by nebol býval schopný ľuďom národu vo veci tak osudovej ako Masaryková smrť. Či Dr. Teplý potom spáchal sám sebevraždu, aby sa nemusel spreneveriť svému svedomiu a národu, alebo či ho zlikvidovalo MVD, nevysvitá z tohoto záznamu.

Osoba, ktorá tento záznam vyhotovila, sa pred nedávnom tiež už navždy vymkla komunistickej "spravodlivosti" a niet preto príčin na ďalšie jeho utajovanie. - Záznam o výpovedi Dra. Teplého je tento:

Dňa 10. marca - asi o 5. hodine rannej - ma volala úradovňa Štátnej bezpečnosti, abych sa surne dostavil do Černínského paláca. Došiel som tam asi o 5.15 hod. a našiel som tam 3 - 4 mužov STB a SNB. Stále som nevedel čo sa prihodilo. Keď som vstúpil do prvého nádvorja, ukazoval jeden z policajných orgánov na ľavú stranu nádvorja, kde leželo čosi pod pokryvkou. Zavolať som si jedného z mužov od STB, aby šiel so mnou a keď tento na moj príkaz odhrnul prikryvku, videl som pod nou mrtvolu. Žiadal som ho, aby odkryl hlavu a tu som poznal s užasom, že je to Ján Masaryk. Ležal v pijamách, kabát mal iný než nohavice. Nariadil som orgánu STB, aby rozopnul pijama a zistil som po celom tele veľké odreniny a škrabnutia, ktoré nesly zrejme znaky násillia. Po chvíli som žiadal, aby bola mrtvola nadzdvihnutá a vtedy som zistil v týle strelnú ranu, posobenu pravdepodobne projektilom ráže 7.65. Okolo rany bolo vidieť známky ožehnutia - rana bola tedy posobená z bezprostrednej blízkosti. Nevieam, či som si to v tom okamihu povedal len v duchu, alebo nahlas tak, že to počuli aj tí policajti, viem len, že niečo vo mne vtedy vykriklo: "toto je surová, beštiálna vražda."

Požiadal som strážnika, aby zdvihol päty mrtvého a zistil som, že kosti na päťach byly rozmlátené ako po opätovnom silnom udere ťažkým nástrojom, ako je, na pr. kladivo. Takéto roztrieštené kosti nemohlo na žiadny pád vzniknúť jediným normálnym pádom z výšky. Päty byly úplne rozdrvené, avšak nikde na chodidlách alebo prstovej nebolo stop po páde. Okolo mrtvoly ležaly volne niektoré triesky kosti. Potom som prezrel ruky a zistil som na zápästí odreniny, vzniklé ako by pri ruvačke, to je ako by sa bol Masaryk pred smrťou zufale bránil. Konečne som ešte zistil, že - pokiaľ to bolo možné pri prvej bežnej prehliadke ustáliť - neboly na mrtvole žiadne vnutorne zranenia, alebo zlomeniny, aké by byly mohly privodiť smrť po páde z výšky.

Po tejto prvej prehliadke naložili bezpečnostní organovia telo na nositkú a niesli ho hore do bytu. V tomto okamihu zastavilo pred budovou čierne auto z ktorého vystúpili minister Nosek a Clementis a vrah. odb. rada Dr. Hora z ministerstva vnútra. Vyšli výtahom rovno do bytu a keď som sa dostal sám nahor, Nosek a Clementis už chvatne urovnávali rozhádzaný nábytok a koberec v Masarykovej pracovni. Policiajti niesli mrtvolu do ložnice, kam prišiel hneď aj Nosek. Pamätám sa, ako tam narovnával čalunenu stoličku, ktorá mala urvanú nohu a čiast operadla. V ložnici bol neporiadok ešte väčší, než v pracovni, všetko bolo rozhádzané a rozbité, nočný stolík prevrátený a na podlahe rozbitá láhev a šálka. Pamätám sa aj na to, že som nohou rozšliapol črep od šálky. Vzduch v ložnici bol nasiaknutý nasládlým zápachom/.... osoba, ktorá záznam spísala, si - ako laik - nezapamätala meno chemickej latky, ktoru Dr. Teplý cítil vo vzduchu./

Telo položili na posteľ, ktorú Nosek predtým sám trochu urovnal. Nosek potom stupil k oknu a keď som tam prišiel za nim, dívali sme sa obaja chvíľu dolu mlčky na dvor. Konečne Nosek čoci zamrmľal o seba-vražde, načo som mu snád trochu príliš prudko odpovedal, že sa mi to nezdá - ten neporiadok, tie zranenia po celom tele a teraz ešte výkaly na okennom ráme, vo svojom vzrušení viem, že som použil voči nemu i výrazu "holý nesmysel". Nosek se bez slova obrátil a prešiel do pracovni. Keď som sa opäť trochu ukludnil, zavolať som si prítomných policajných orgánov a povedal som im asi toto: "Pozrite sa len mládenci, nech mi nikto nepovie, že seba-vrah, ktorý skáče z okna, sa podelá". - Vysvetlil som im, že nie je možné, aby nervy človeka, ktorý ide spáchať seba-vraždu, boli tak uvoľnené, aby sa pokalil a použil som prirovnania, že keď vezmete napak zastreleného zajaca a stlačíte mu brucho, tak z neho vyjde výkal.

Iba neskôršie som si uvedomil, aká to bola hlúposť sa takto nerozvážne vyjadrovať pred ľuďmi, ktorí boli určite z najspolahlivejších komunistov, bol som vtedy však skutočne veľmi rozhnevaný a bolo mi všetko jedno.

Vtedy sa vrátil Nosek do ložnice, volal ma, aby som šiel do pracovne a orgánom nariadil, aby sa postavili pred dvere a nikoho do ložnice nepustili.

Asi za 20 minút prišiel výtahom nahor civiláta s aktovkou pod rukou a vošiel rovno do pracovni. Nepočul som čo hoveril pľohlasne s Noskom a Clementisom, ale za chvíľku sa hrnul do ložnice. Keď ho tam pred dvermi zastavil strážnik, povedal rusky niečo ako: "Malčik nešuti a idi." /Chlapče nerob hluposti a choď preč/. Za nim prišli hneď Nosek a Clementis a Nosek nariadil strážnikovi, aby tohoto človeka okamžite pustil do ložnice. Tento muž sa potom zdržal v ložnici asi pol hodiny. Bol asi 165 cm vysoký, atletickej postavy, mal hranatú hnedú tvár, čierne oči a čierne, na spankach prošedivelé, vlasy. Na sebe mal hnedý, pružkový oblek.

Za krátko si Nosek zavolať všetkých policajných orgánov, postavil si ich do rady a s cynickým usmevom povedal - dívajúc sa pri tom aj na mňa: "Nie ste nevideli, nie ste neslyšeli." Na to ich prepustil a nechal len jedného staršieho SNB strážiť dvere.

Keď som odchádzal z paláca, zastavil som sa ešte raz na dvo-re, aby som sa ešte raz obzrel po stopách po páde a posbíeral tie rozdrvené kostičky, čo tam ležaly na zemi. Plocha bola však medzitým už bedlive zametená a vyčistená, tak že žiadne stopy tam neostaly. Pri tom

som ešte počul - hoci teraz neviem kto to vlastne povedal a komu z prítomných - že dvaja zriaďenci ministerstva zahraničných vecí - vraj kuriéri - boli ráno ešte pred mojím príchodom odvezení poličajným autom. Chudáci, asi niečo videli. Z nich už svedkovia nebudu až bude tento hanebný zločin sudený národom. Neverím, že bych sa toho dožil i ja. Preto choem, abyste o tom vedeli. ----